

עפ"ת 42030/10/18 - פיאונה דרמון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 42030-10-18 דרמון נ' מדינת ישראל

עפ"ת 63445-11-18 דרמון נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת חיה זנדברג
מערכת פיאונה דרמון
נגד
משיבה מדינת ישראל
פסק-דין

ערעור על החלטתו של בית-משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט ארנון איתן) בהמ"ש 6083-07-18 מיום 22.8.2018; ערעור על החלטתו של בית-משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט ארנון איתן) בהמ"ש 5582-08-18 מיום 21.10.2018. הדיון בשני הערעורים אוחד.

הבקשות להארכת מועד להישפט

1. המערערת הגישה לבית-המשפט קמא שתי בקשות להארכת מועד להישפט. בקשה אחת הוגשה ביום 26.7.2018 והיא עסקה בדו"ח שמספרו 61117203465 ועניינו נהיגה במהירות מופרזת שבוצעה ביום 26.3.2018. הדו"ח נמסר למערערת על אתר על-ידי שוטר (המ"ש 6083-07-18). בקשה שניה הוגשה ביום 15.8.2018 והיא עסקה בדו"ח שמספרו 9051160242 ועניינו נהיגה במהירות מופרזת שבוצעה ביום 14.2.2018, כפי שתועדה במצלמה מסוג א/3 (המ"ש 5582-08-18).
2. הטיעון שנטען בשתי הבקשות להארכת מועד להישפט היה אחד: המערערת טענה כי הגישה במועד הקבוע בדין בקשה להישפט, אך מחמת שגגה (כך לפי הנתען) בן זוגה של המערערת שילם את הדו"חות עוד קודם לכן. המערערת טענה כי נימוק זה - שיסודו בהגשת בקשה להישפט במועד - יש בו כדי להוות טעם להארכת מועד להישפט חרף תשלום הדו"חות. לגופם של דברים, טענה המערערת ביחס לדו"ח שנמסר לה על-ידי השוטר, כי היא כופרת בביצוע העבירה, וביחס לדו"ח שתועד במצלמה כי היא מבקשת להסב את הדו"ח לאחר. כן טענה המערערת לאכיפה בררנית בשל כך שלטענתה המדינה נוהגת לעתים להיעתר לבקשות הדומות לבקשות הנוכחיות.
3. המשיבה התנגדה לבקשות. המשיבה טענה כי משהדו"חות שולמו, רואים את המערערת כמי שהורשעה ונשאה את עונשה (כקבוע בסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). כמו כן, לטענת המשיבה, לא צורפו כל אסמכתאות התומכות בטיעוני המערערת ולא הוכח עיוות דין שייגרם לה.
4. בית המשפט קמא דחה את שתי הבקשות (ראו החלטות מיום 22.8.2018 ומיום 21.10.2018). בית-המשפט קמא עמד בהחלטותיו על כך שטעמי הבקשות אינם מבססים נימוק להארכת מועד להישפט ואינם מבססים חשש לעיוות דין. עוד קבע בית-המשפט קמא כי המקרים אליהם הפנתה ב"כ המערערת אינם מקימים את טענת האכיפה הבררנית.
5. על החלטות אלו הוגשו הערעורים הנוכחיים, שהדיון בהם אוחד.

הערעורים

6. בערעורים טענה ב"כ המערערת כי נסיבות המקרה הנוכחי הן ייחודיות בשל כך שבתוך תקופת המועד הקבועה בדין ביקשה המערערת להישפט, ואין לזקוף לחובתה את השגגה שנפלה כאשר בן-זוגה שילם את הקנסות מבלי להיוועץ בה. כן טענה ב"כ המערערת לאכיפה בירנית. לפיכך, ביקשה ב"כ המערערת כי הערעור יתקבל ויוארך המועד למערערת להישפט בגין שני הדו"חות הנ"ל.

7. ב"כ המדינה טענה כי דין הערעורים להידחות. ב"כ המדינה הצביעה על כך שלפי פסיקת בית-המשפט העליון נסיבות כעין אלו שבפנינו אינן מקימות עילה להארכת מועד להישפט. עוד טענה ב"כ המדינה כי טענותיה של המערערת לגופם של דברים אין בהן כדי להקים חשש לעיוות דין. אשר לטענת האכיפה הבררנית, ב"כ המדינה טענה כי המקרים הספורים אליהם הפנתה ב"כ המערערת שונים בנסיבותיהם מהמקרה הנוכחי, ולכן לעמדתה דין טענת האכיפה הבררנית להידחות.

דין והכרעה

8. דין הערעורים להידחות.

9. סמכותו של בית המשפט להאריך את המועד להישפט בגין דו"ח תעבורה (לרבות דו"ח ששולם) קבועה בסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. גדרה של הסמכות האמורה בוארו בפסיקת בית-המשפט העליון. ברע"פ 2937/17 **פלדמן נ' מדינת ישראל** (2017) נדון מקרה שניסבותיו דומות להפליא לנסיבות המקרה הנוכחי. דובר שם במי שנרשם לחובתו דו"ח תעבורה והוא ביקש במועד להישפט בגינו, אלא שבינתיים הדו"ח שולם והמבקש טען כי אשתו שילמה עבורו את הדו"ח בשגגה. בעניין **פלדמן**, כמו במקרה הנוכחי, הטענה שהועלתה הייתה שניסבות בהן הוגשה בקשה להישפט במועד מהוות מקרה חריג המצדיק הארכת מועד להישפט, חרף תשלום הדו"ח. הדרגות הראשונות דחו את הטענה, והדברים התאשרו על-ידי בית-המשפט העליון, לאמור:

"גם אם נכון הוא, כי התשלום התבצע על ידי אשתו של המבקש, הרי שאין לראות במקרה זה כמקרה חריג, המצדיק הארכת מועד לאחר תשלום הקנס, וזאת נוכח ידיעתו של המבקש על דבר קיומו של הדו"ח, ובשל היעדר נסיבות מיוחדות בעניינו של המבקש... וכמו כן, לא עולה חשש מפני אי-צדק או עיוות דין בעניינו של המבקש... המבקש לא טרח להציג, במסגרת בקשה זו או בפני הערכאות הקודמות, מהן טענות ההגנה שיש ברשותו, בעניין העבירה המיוחסת לו" (שם, בפסקה 3 להחלטה).

10. הוא הדין בענייננו. שני הדו"חות כאן שולמו ביום 16.4.2018, והבקשות להישפט בגינם הוגשו במהלך חודש יוני 2016. בהתאם לפסיקה בעניין **פלדמן**, שגגת התשלום הנטענת אינה מבססת כשלעצמה עילה להארכת מועד להישפט, ועל כן דין טיעונה זה של המערערת להידחות.

11. בהקשר זה, לא סברתי שיש מקום לקבל את האבחנה לה טענה ב"כ המערערת. לטענתה, מקום בו הדו"ח משולם **לאחר** הגשת הבקשה להישפט - כמו בעניין **פלדמן** - אזי יש בכך כדי להעיד על כך שהאדם שביקש להישפט התחרט. מה שאין כן מקום בו הדו"ח שולם - כמו בענייננו - **לפני** הגשת הבקשה להישפט. לכן, לעמדתה, יש להיעתר במקרה הנוכחי לבקשות המערערת להארכת מועד להישפט. אולם, אבחנה זו אינה מתיישבת עם ההחלטה בעניין **פלדמן**. שכן בעניין **פלדמן** לא דובר כלל במי שהתחרט וחזר בו מרצונו להישפט אלא במי שטען (כמו בענייננו) שהדו"ח שולם בשגגה על ידי אשתו. לכן דין טיעונה זה של ב"כ המערערת להידחות.

12. ועוד: בדומה לעניין **פלדמן**, המערערת בענייננו לא הצביעה על חשש לעיוות דין. ביחס לדו"ח התנועה שנרשם על-ידי שוטר ואשר נמסר למערערת על אתר, טענת המערערת בתצהירה הייתה כללית ומעורפלת, וכל שנאמר על-ידה הוא כי "יש לי טענות כבדות משקל כנגד האישום המיוחס לי, באשר לא נסעתי במהירות המיוחסת לי בדו"ח" (סעיף 5 לתצהיר מיום 12.6.2018 בהמ"ש 6083-07-18).

13. ביחס לדו"ח התנועה שתועד במצלמת א/3, כל שטענה המערערת הוא כי "יש לי טענות כבדות משקל כנגד האישום המיוחס לי באשר לא נהגתי ברכב במועד העבירה" (סעיף 5 לתצהיר מיום 12.6.2018 בהמ"ש 5582-08-18). המערערת לא טענה דבר מעבר לכך. היא לא פירטה מיהו הגורם שנהג, לטענתה, ברכב במועד הרלוונטי; היא לא פירטה כיצד היא זוכרת ויודעת זאת ובאלו נסיבות אדם אחר נהג ברכב הרשום על

שמה; והיא לא צירפה תצהיר מאת האדם הנטען.

14. בית-המשפט העליון כבר פסק כי טענות כלליות ומעורפלות מעין אלו אין בהן כדי להקים חשש לעיוות דין. כדברי כב' השופט שהם ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם** (2018):

"אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין... בעניין סמארה [רע"פ 8626/14] טען המבקש כי אדם אחר נהג ברכבו במועד ביצוע העבירה, ולראיה צורף תצהירו של אותו אדם. נקבע, כי אין בכך די על מנת לבסס טענה של עיוות דין, שכן 'תצהירו של מר יוסף סמארה, אשר ממנו עולה כי הוא ביצע את העבירה, הינו תצהיר סתמי, ואין בתוכנו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה...' (שם, בפסקה 37 לפסק-הדין).

15. על כן, אין עילה להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא שקבע ביחס לדו"ח הראשון כי המערערת "לא עומדת בתנאי... שעניינו עיוות דין שייגרם לה, זאת בהעדר ביסוס הטענה כי 'קיימות לה טענות כבדות משקל כנגד האישום המיוחס לה'", והוסיף וקבע ביחס לדו"ח השני כי המערערת "אינה מציינת בבקשה או בתצהיר מי נהג ברכבו... יש להציג ראיות ממשיות להוכחת האמור". כאמור, קביעות אלו של בית-המשפט קמא מתיישבות היטב עם פסיקתו של בית-המשפט העליון.

16. (יוער כי המערערת הלינה על כך שבהחלטתו בהמ"ש 5582-08-18 (בעניין הדו"ח בו ביקשה המערערת הסבה לאחר) התייחס בית-המשפט קמא לכך שהמערערת ביקשה הסבת הדו"ח לאביה. זאת, בשעה שלאמתו של דבר המערערת מבקשת הסבת הדו"ח לאחר, שאינו אביה. אולם, לטעון זה אין כל נפקות משעה שבין כך ובין כך המערערת לא פירטה מי הוא אותו אדם אחר אליו היא מבקשת להסב את הדו"ח, ומשעה שלא צורף תצהיר תומך מטעם אותו אדם אחר. בהעדר הפירוט הנדרש לא הוכיחה המערערת את טענת עיוות הדין).

17. ולבסוף, לטענת האכיפה הבררנית: ב"כ המערערת הפנתה לשני מקרים, שניהם משנת 2014 (כלומר, זמן לא מבוטל לפני ההחלטה בעניין **פלדמן**), בהם הסכימה המשטרה להסבת דו"חות חרף תשלומם. אולם, נסיבות המקרים המדוברים שונות לחלוטין מנסיבות המקרה הנוכחי. ששם דובר בהסבת דו"חות שנתמכו בתצהירים של מי שנהגו ברכב בזמנים הרלוונטיים. מה שאין כן בענייננו. נמצא כי המערערת לא ביססה את טענת האכיפה הבררנית.

18. מטעמים אלו, הערעורים נדחים.

אשר על כן, הערעורים נדחים.

ניתנה היום, ט"ו אדר ב' תשע"ט, 22 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.